

SAARNA JÄRVENPÄÄN KIRKOSSA 19.10.2014 RAKKAUDEN KAKSOIKÄSKY

Nousemme kuulemaan evankeliumia Markuksen mukaan (Mark. 12: 28-34):

Muuan lainopettaja oli seurannut heidän väittelyään ja huomannut, miten hyvän vastauksen Jeesus saddukeuksille antoi. Hän tuli nyt Jeesuksen luo ja kysyi: »Mikä käsky on kaikkein tärkein?» Jeesus vastasi: »Tärkein on tämä: 'Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme, on ainoa Herra. Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi ja koko voimallasi.' Toinen on tämä: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.' Näitä suurempaa käskyä ei ole.»

Lainopettaja sanoi hänelle: »Oikein, opettaja! Totta puhuit, kun sanoit, että Herra on ainoa Jumala, ei ole muita kuin hän. Ja kun rakastaa häntä koko sydäimestään, kaikella ymmärryksellään ja kaikella voimallaan ja rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään, se on enemmän kuin polttouhrit ja kaikki muut uhrit.» Jeesus näki, että hän vastasi viisaasti, ja sanoi hänelle: »Sinä et ole kaukana Jumalan valtakunnasta.»

”Rakastaa ja tulla rakastetuksi sekä yhteisöllisyys ovat ihmisen perustarpeet eli hän sitten keskellä katastrofia tai tavallista arkea.” Näin kertoi kolme ihmistä, jotka kaikki ovat todistaneet ihmisen tuskaa ja kauhua sodan, väkivallan, kriisien keskellä.

Kun ihmisen perustarve on rakastaa ja tulla rakastetuksi, niin ei ihme, että Jeesuksen sanat koskettavat ihmistä ja uppoavat syvälle sydämeen sekä löytävät niin vahvan kaikupohjan ihmisessä. **”Rakasta Jumalaasi koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi ja koko voimallasi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Tätä suurempaa käskyä ei ole.”**

Jeesuksen sanat nousevat pitkästä ja vanhasta juutalaisesta perinteestä. Ne ovat juutalaisille kuulijoille tuttuakin tutumpia sanoja. Vuosisatojen ajan joka päivä aamuin illoin jokainen israelilainen aikuinen mies on lausunut:

”Herra on meidän Jumalamme, Herra yksin. Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja koko voimastasi.” Nämä sanat tuli aina pitää mielessä ja opettaa ne lapsille ja puhua niistä kotona ja matkalla.

Vanha tuttu käsky saa Jeesukselta jatkoa ”rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”. Sekään ei ollut uutta juutalaisille. Lähimmäisen rakastaminen oli ollut esillä.

Juutalainen filosofi Filon on sanonut: *”Suhteessa Jumalaan ihminen on velvollinen osoittamaan kunnioitusta ja hurskautta, suhteessa toiseen ihmiseen hän on velvollinen osoittamaan lähimmäisen rakkautta ja oikeudenmukaisuutta.”*

Mutta kuka on lähimmäinen? Onko lähimmäinen juutalaiselle juutalainen ja suomalaiselle suomalainen? Vai sisältyykö sanaan lähimmäinen kaikki ihmiset kaikkialla? Keskustelua tästä on käyty vuosisatojen ajan ja mielipiteet ovat vaihdelleet. Ja jälleen tänä päivänä tätä keskustelua käydään niin kirkossa kuin yhteiskunnassa. Niukkenevan talouden keskellä voimistuvat ne äänenpainot, joiden mukaan vain omia kansalaisia on autettava. Toisaalta tiedämme, että mikään valtio tai kansa ei ole oma irrallinen saarekkeensa. Se, mitä tapahtuu jossakin päin maailmaa, vaikuttaa laajasti kaikkiin valtioihin ja kansoihin. Tarvitaan vain yksi tuolivuorenpurkaus tai ebola-virus, niin vaikutukset leviävät kauas.

Elämme yhdessä ja samassa maailmassa. Muodostamme yhden ihmiskunnan. Jumala on kaiken Luoja, maan ja taivaan ja kaikkien ihmisten Luoja. Hän on myös tullut ihmiseksi Jeesuksessa, joka oli ja on maailman valo ja kaikkien ihmisten Vapahtaja. Jeesuksen elämä, opetukset ja teot, kärsimys ja kuolema välittivät Jumalan rakkautta erotuksetta kaikille, juutalaisille ja roomalaisille, syntisille ja sairaille, halveksituille ja sorretuille. Ihmiselle välittyi kokonaisvaltainen kokemus: minua rakastetaan, saan anteeksi, olen hyväksytty, olen arvokas. Miten vavisuttava ja vahva onkaan kokemus tulla hyväksytyksi ja rakastetuksi omana itsenään.

Jeesuksen rakkauden yllättämistä tulee mieleen spitaalinen, joka sai takaisin terveytensä ja pääsi eristäytyneisyydestä yhteyteen perheensä ja sukunsa kanssa. Tai vääryydellä rikastunut Sakkeus, joka sai Jeesuksen vieraakseen kotiinsa. Rakkaus muutti yksinäisyyden ja eristyneisyyden yhteydeksi. Sen seurauksena Sakkeus oli valmis jakamaan puolet omaisuudestaan köyhille ja maksamaan nelinkertaisesti niille, joilta oli liikaa kiskonut veroa.

Ihmisen perustarpeet ovat tulla rakastetuksi, rakastaa sekä yhteisöllisyys. Rakastetuksi tuleminen synnyttää rakkautta ja se taas liittää ihmisiä yhteen. Jumalan rakkaus synnyttää rakkautta toiseen ihmiseen. Syntyy rakkauden ja auttamisen ketju, joka parhaimmillaan jatkuu ja leviää ihmiseltä toiselle, kylästä kylään, kaupungista kaupunkiin ja maasta toiseen. Miten moni kehitysmaassa avun saanut nainen tai mies on sitten siirtynyt auttamaan omaa perhettään ja kotikylänsä ihmisiä.

Mielessäni on tänään seurakunnan nimikkolähetti Prakash Dhakal. Nepalilainen hinduperheen poika pääsi 10-vuotiaana kouluun suomalaisen kummiperheen tukemana. Lahjakkaana oppilaana ja kummien avustamana opiskelu jatkui sitten Norjassa ja Suomessa. Tämän vuoden loppiaisena vietimme tässä kirkossa Prakashin ja hänen suomalaisen vaimonsa Saran lähtöjuhlaa. Helmikuussa he matkustivat Nepaliin, missä Prakash työskentelee nyt vammaistyön neuvonantajana Suomen Lähetysseuran lähettämänä. Vammaiset ovat köyhässä Nepalissa kaikkein heikoimmassa asemassa. Näin Prakash sanoo:

”Kristillisen näkemyksen mukaan jokainen ihminen on Jumalan kuva. Mahdollisuus palvella nykyisessä työssäni on suuri siunaus elämässäni. Tuntuu myös todella hyvältä aloittaa Lähetysseurassa, sillä se on auttanut minua tulemaan siksi, joka olen nyt.”

Kristuksen kirkko on yksi ja maailmanlaajuinen. Kristus on pää ja kaikki kirkot, seurakunnat ja ihmiset ovat yhtä hänessä kiinteästi niin kuin ihmisen pää on kiinni kehossa. Jokaisella on kokemusta, miten koko olemuksessa tuntuu, vaikka vain yhtä hammasta särkee tai miten ihminen on avuton, kun käsi on murtunut. Kristuksen kirkossa pätee – tai ainakin pitäisi päteä - sama lainalaisuus:

”Jos yksi jäsen kärsii, niin kärsivät kaikki muutkin jäsenet, ja jos yksi jäsen osakseen kunniaa, iloitsevat kaikki muutkin sen kanssa.”

Kutsu auttaa kärsivää ja iloita iloitsevien kanssa koskee Kristuksen kirkkoa ja sen jäseniä tänään ja joka päivä. Nyt haluan jakaa kanssanne muutamia ilonaiheita maailmanlaajuisen Kristuksen kirkon elämästä.

- Jäsenkadon keskellä elävän Suomen kirkon vastakohtana voimme iloita siitä, että Tansanian luterilaisen kirkon kasvu jatkuu. Viimeisimmät luvut kertovat n. 600 000 jäsenen vuosikasvusta. Tansanian luterilainen kirkko on yksi maailman suurimmista luterilaisista kirkoista.
- Tansanian luterilainen kirkko on tukenut Morogoron hiippakunnan työttömiä nuoria antamalla heille käytännönläheistä pienyrittäjäyyskoulutusta. Siinä korostettiin tarpeeksi pienen, mutta realistisen suunnitelman tekemistä ja toteuttamista sekä myös yhteistä toimintaa. Koulutuksen aikana 26 nuorta teki suunnitelmia, kuten kanojen ja vihannesten kasvatusta ja myyntiä sekä puhelinten latauspalvelua aurinkokennon avulla kylässä, mihin ei tule sähköä. Nuoret keräävät alkupääomasta puolet ja toinen puoli tulee Suomen Lähetysseuralta.
- nepalilainen 20-vuotias Ganga, on yksi niistä viidestä naisesta, jotka ovat päässeet mukaan fyysisesti vammaisten naisten ompelukoulutukseen. Ganga kertoo, että hänellä oli lapsuudesta saakka unelma ompelukoneesta ja ompelukoulutuksesta. Hänen unelmansa ei koskaan toteutunut hänen isänsä varhaisen kuoleman ja perheen köyhyyden vuoksi. `Parempi nyt kuin ei koskaan`, hän kertoo kiitollisena kyyneleet silmissään.
- Riitta Luume kirjoittaa Israelista väkivallan keskeltä toivon iduista: Syyslukukausi käynnistyi luterilaisen kirkon kolmessa koulussa normaalisti. Se tuo lapsille turvallisuutta ja jatkuvuutta. Elämän haasteista ja epävarmasta tulevaisuudesta huolimatta kummituen turvin 210 oppilasta saa opiskella turvallisessa ympäristössä, mikä perustuu kristilliseen elämäkatsomukseen ja painottaa rauhanomaista rinnakkaiseloä. Koulujen opetusohjelmaan sisältyy läpäisyperiaatteella rauhan ja sovinnon kasvatusta ja kouluissa opetellaan väkivallattoman ongelmanratkaisun taitoja.

Rakkaus Jumalaan ja rakkaus lähimmäiseen kuuluvat yhteen. Jumala on ensin rakastanut ihmistä ja käyttää ihmistä rakkautensa välittäjänä tässä maailmassa. Yksi ihminen ei voi auttaa koko maailmaa, mutta voimme liittyä mukaan rakkauden ketjuun. Kun rakastamme ja autamme yhtä ihmistä, niin se voi muuttaa hänen koko maailmansa ja saa hänet puolestaan liikkeelle rakastamaan ja muuttamaan jonkun toisen ihmisen koko maailmaa.

Nimikkolähetti Katri Kuusikallion viime kirjeessä olleeseen ajatukseen on hyvä liittyä:

”Herra, kiitos, että saan olla sinun palveluksessasi, tehtävässä, jonka olet tarkoittanut juuri minulle. Kiitos, että tehtävän ei tarvitse olla muiden silmissä merkittävä ja tavoittelemisen arvoinen. Tärkeintä on, että on se tehtävä, jossa voin palvella sinua kaikella, mitä minulla on.”